

Conto para o Nadal (I)

FUCO DE CAMBRIA

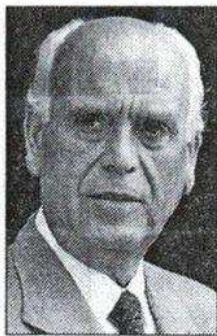
No medio do lume que había naquela lareira ardía un tóro de cerna de carballo. Era o corazón dunhas chamuscas que facían labaradas cando o avó o cebaba con gavelas de carpazas.

Ó seu arredor, e sentados en escanos e en trébedes de madeira, toda a familia atopábase alí reunida. Crearan unhas tazas de caldo de berzas e un que outro dos presentes manducara un lisco de touciño asado o espeto. Ós meniños houbo que darlles unhas cunquiñas de leite. De leite de vaca, quentiña, tan saudable como o ar que soe respirarse no monte de Castro.

Cando a xente miuda parou de bulir e de brincar, pidíronlle ó avó que lles contase un conto. O tío Xurxo, mirando para os seus netiños coma quen mira para os anxos do ceo, dempois de pregarlles a todo-los presentes que calasen e que lle prestasen atención, deu comenzo o seu relato, dicindo así:

“Nunha noite de xeadada, cinco facinerosos atopábanse escondidos na Sierra de Cortigliero, no cordal do Puerto de las Señales, u b i c a d o mesmamente no corazón da cordilleira Cantábrica. Na que l inhóspito lugar, a 1.625 metros de altitude sobre o nivel do mar, que

serve de liña divisoria entre as provincias de Asturias e León,

“O xefe da pandilla de bandoleiros dixo que, cando o día albiscase, sairían cara ó poñente”

o frío facía baixa-los termómetros máis dos quince graos baixo cero. O xefe daquela pandilla de bandoleiros díxolles ós outros catro que, cando o día albiscase, sairían cara ó poñente co fin de chegar ata as belas e plácidas Rías Baixas galegas. Unha vez alí, separaríanse e cada un collería cara onde quixese ou tivese razóns para ir. ¡Ai!, pero a man de Deus tíñalles reservado outro vieiro.

No día vinte do Nadal, aínda a noite non se fora e o día non chegara a erguerse para saudalas xentes do lugar, cando os cinco facinerosos puxéronse a camiñar cara a Sierra de las Fuentes de Invierno, que se atopa en terras asturianas. Logo seguiron por

Sierra Carroleda (moi preto do pobo de Pola de Lena) e baixando cara a Puerto de Ventana acadaron Sierra Arbolente, que vivía o pobo de Cangas de Narcea, en Asturias. Para facer tan longo percorrido roubaban

eguas e cabalos, esixían comida quente en moitas casas montesiñas e ameazaban de morte ós moradores se non lles daban cartos e roupa para cubrirse do frío. Fixeron noite a carón do Mosteiro de Coto coa esperanza de que a Garda Civil, que os viña seguindo, perdese o tino e non os puidese deter.

Ó día seguinte tomaron rumbo cara a provincia de Lugo. Dempois de percorrer unha chea de quilómetros, e como xa acostumaban axudados nelo por caballos e eguas roubados, fixeron noite no Alto do Acebo, xa en terras fonsagradas. Alí, metéronse nunha coveira que, no medio dunha

carballeira, fixera non se sabe que na busca de non se sabe que cousa.

O día 22 do devandito Nadal baixaron dilixentemente ata Paradaveilla, que é unha aldea que se atopa a carón da estrada C-630 que vai dende Lugo a Asturias. Logo, atravesando os pobos de Forneas, Marvai e Vilarmide levaban no

maxín chegar ata a Serra de Meira. Pero cambiando de idea, roubaron unhas cabalerías co fin de ir ata Argomoso, que se atopa preto de Mondoñedo.

Chegado que foi o día 23 saíron moi cedo. Viraron o seu itinerario cara o meridión e cruzaron a Serra do San Martiño para meterse de súpeto no corazón da Terra Chá, que son os eidos vilalbeses. Dempois de face-las falcatruadas de sempre, é dicir, de roubar gando cabalar, esixir comida e roupa e apropiarse dun diñeiro con ameazas, buscaron uns penedos nun montío para poder acubillarse e así poder pasa-la noite. Pero cando se atopaban a punto de remata-lo balbordo con gargalladas coma se fosen pándegos, ocorreu un feito que os fixo enmudecer.

Conto para o Nadal (e II)

FUCO DE CAMBRIA

Unha luz moi branca subía dende a terra cara ó ceo. Tan branca e tan brillante que case cegaba. Era toda seguida, coma se fose un raio fixo, igual que un facho que non tivera fin. De pouco en

pouco minguaba unha miaxa e logo baixaba dende o ceo cara a terra, relucindo coma unha cousa xamais vista.

Quedaron abraiaados ó ver semellante prodixio e caviláron mil cousas. Que cecais era un platiño voante, ou un globo atmosférico, ou podía ser un avión facendo fotografías.

Dempois de xogar con tódalas opcións que lles permitiu a súa imaxinación, quedáronse dormidos, rendidos polo cansanzo e vixiados tan so polas estrelas daquela noite clara.

O día 24 do mes de Nadal

daquel vello ano de Noso Señor, despertaron moi de mañan-ciña. Preparáronse co ánimo de ir camiño dos Picos da Cova da Serpe que se atopaba preto de Friol. Puxéronse a andar matinando mil ruindades. Chegados que foron a Begonte,

viron unha grande ringleira de homes e mulleres, de mozos e vellos, de rapaces e meniños

que ateigaban un amplo viero. Dirixíanse cara a unha casa branca que se atopaba soa na esquina dun agro. E os cinco salteadores decidiron meterse no medio daquel xentío, xa que de tal maneira podían pasar despercebidos.

Viron coma pouco a pouco a xente ía entrando na casa. Ós que saían dela, víaselles ledicia nas facianas. Ós que ían entrar notábaselles certa inquedanza. Tal cousa chamoulle-la atención e decidiron que eles tamén tiñan que ver o que había alí dentro.

Pasaron polo medio dos de-

mais. Ó pouco de estar no estrado, apagáronse as luces do mesmo. De seguida o belén electrónico púxose en movemento. Alí había moitas figuriñas de barro imitando persoas e animais. Todo

o mundo traballaba. Non se albiscaba ningún mangante naquelas xentiñas miudiñas. Pero o que máis lles chamou a atención foi que o resplandor visto a véspera subindo cara ó ceo ou baixando do mesmo, alumaba, agora, a funha figura de arxila, moi pequerrechiña, que se atopaba deitada nun berce de pallas.

De súpeto, a luz foi movéndose pouquichiño a pouco ata alumar o mesmo sitio no que eles se atopaban. Iluminounos un resplandor que case os dei-

xou cegos. E foi desa maneira como aquela luzada celestial fixo o milagre de que os facinerosos se visen tal e cual

eran. Viron o miserento da súa vida, a ruindade da súa existencia, a podremia dos seus comportamentos.

Cheos de medo e de pánico víronse representando a maldade que aniña no corazón dos homes. Cunha claridade abraiante, cunha nitidez espantosa, cun tremor xamais sentido. Algo verdadeiramente pavoroso.

O avó calou por un intre. Logo dixo:

Dende aquel día cóntase que en algún lugar do mundo hai un pequeno mosteiro no que viven cinco frades. Rezan por todo-os homes, por toda a Humanidade cada cinco horas. Día e noite.

Son cinco frades que dan testemuña dos inescrutables vieiros que ten Deus para redimi-lo mal. Son cinco frades dunha regra relixiosa que posúe o nome de Os irmáns píos da orde do belén de Begonte.